

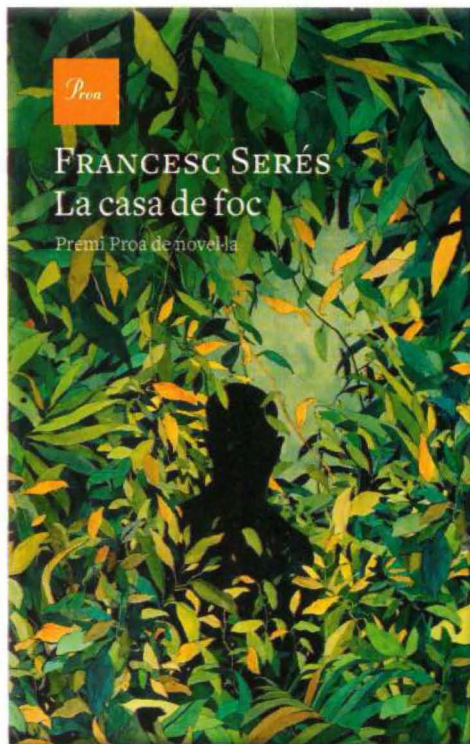

Victòria per punts

El propòsit narratiu del novel·lista Francesc Serés en la seua darrera novel·la, intitulada *La casa de foc*, sembla que camini en la direcció de mostrar-nos unes formes de viure i d'estimar que se'n surten del que és habitual.

Des del meu punt de vista, allò en què excel·leix aquest cap de brot de la novel·la catalana és en la morositat calmada, l'atenció lenta, la dilatació del concepte de temps que va desplegant-se al llarg de les sis-cents planes impreses que conformen aquesta casa de foc.

Escrita amb ambició clàssica, *La casa de foc* pivota sobre dos grans personatges: el Jordi de Can Sol, aquest Jordi dels pous que emergeix del darrere de les aparences i que ahora sap veure més enllà del que és visible a ull nu, i, és clar, el narrador, sempre sense nom, sempre sense passat, sempre a la lluna de valència, que conta la història oculta amb calculades prevencions i silencis, Serezade que no judica, que sembla una autoficció mimètica del mateix novel·lista però que no deixa de ser un *alter ego* emmascarat del narrador. Basculant a l'entorn d'aquests personatges es poden resseguir una constel·lació d'altres personatges que en la terminologia escolar anomenaríem secundaris: un gos i dues dones en primer pla: Núvol, Carmina i Mar; més lluny, més

↓ **'LA CASA DE FOC' DE L'ESCRITOR DE SAIDÍ AFINCAT A OLOT VA GUANYAR EL DARRER PREMI PROA DE NOVEL·LA**

dones evanescents, el Cinto, veïns, els migrants, certs alumnes...

A la manera de les novel·les anglosaxones, l'Espai la converteix en singular: el títol ja en connota un altre, d'espai candent. Contradint tòpics i tendències romàntiques en què ens hem envescat, Serés conta la seua història col·locant-la en un Espai, el Sallent, espai literari separat dels altres llocs per les connotacions de silencis i ocultacions, i, en

un microespai, Can Mau, una antiga casa plena d'escorpins (espai-capoll de larva que es torna papallona), que fa molts anys que no ha estat habitada. L'espai és ancestral, frega la geologia de la terra, però no és pas la pàtria del narrador de la història.

Si hi repenso la novel·la, creix frondosament en la fascinació que suscita aquest home dit Jordi, saurí d'ofici, en l'esperit del narrador. Si hi afegeixo que la fascinació és mútua, obtindrem doncs un element encisador de la novel·la que fa veure al lector com la narració va creixent.

Si subratllo que la composició de la novel·la gravita sobre una primera part en què hi predomina l'ocultació i una segona part que s'hi expressa les raons les personatges, obtindrem un primer element de balanceig fonamental que bressa el lector en la llarga singularadura de lectura.

Perquè allò que el novel·lista cerca és la lenta fascinació del lector que com en aquells antics combats atlètics de boxa filmats en blanc i negre, el narrador guanya el lector per punts, fins la darrera ratlla, quan sona el dring de la campana i els jutges del combat dicten veredictes.